

Huset är rött med vita knutar, och skogen omkring minner om bilder i John Bauers sagoböcker. Bland de raka, vitstammade björkarna ligger stora stenar, som utslängda av en rasande jätte.

Här har Marianna funnit sin plats på jorden. För tio år sedan började hon tämja naturen runt huset och forma den efter sin själs längtan.

En del uttrycker sig genom att måla tavlor, Marianna målar med växter.

– Jag har arbetat med trädgården i tio år nu, berättar hon. Den är fortfarande nyfödd; en trädgård ska vara minst hundra år för att betraktas som vuxen.

När trädgården gått in i sin vintervila och inte behöver henne mer, läser Marianna trädgårdsböcker. Många av dem har hon hittat i antikvariat. En av dem, "Min örtagård" av Annemarta Borgen, inspirerade henne att välja en speciell plats för en natträdgård. Från början fanns där brännässlor, vilda björnbär och en kompost, som fick ge vika för växter i vitt.

– Jag är nog lite mångalen. Jag ser månen som ett manligt, gott väsen, som jag trivs tillsammans med. Det är något visst med det stora runda klotet, som är så avlägset men förmedlar så mycket ljus.

Hon är ständigt medveten om i vilken fas månen befinner sig. När det är dags för fullmåne, tar hon med sig sov säcken och ett myggnät för att tillbringa natten utomhus.

Ljum sommarnatt

I nattens sena timme lyser ett gult kungsljus mitt bland alla vita blommor. Det är det svarta färet, som kommit dit av misstag. Vitt, franskt kungsljus skulle det ha varit, men vid blomningen fick plantan bekänt färg. Snart kommer den att flyttas vidare till ett mer passande ställe.

– Från början hade jag också nattljus här. De var underbara, men det gula störde i allt det vita, så de fick också flyttas.

Morgonen kommer sakta smygande. Hungriga bin letar ivrigt efter fru-

Marianna Agetorp tar nästan alltid med sig en tekopp, när hon går ut i trädgården. Här sitter hon, inramad av rosen 'Flammentanz' i klädsam högsommarskrud.